

også om personer, for hvem det kan være meget vigtigt, at vi får afgjort de her sager ordentligt.

Det er også vores opfattelse, at netop asylsager er svære. Det er svære sager, hvor troværdighed ofte indgår som en meget vigtig del af bedømmelsen, og derfor er det også problematisk, at der kun er ét organ, der tager stilling til det i de sager, hvor der er tvivl. Det er derfor vores ønske, at man får en anden personkreds, som kan være med til at bedømme ikke kun beviset, men også troværdigheden.

Så kan man sige, at i nogle tilfælde kan Flygtningenævnet genoptage sagerne som en slags tredje instans, og det var jo det, fru Elisabeth Arnold var inde på. Så havde det været mere betryggende, at det så ikke skulle være en domstolsinstans, men at man havde en anden personkreds i Flygtningenævnet, som så gik ind og bedømte de sager. Det ville for os at se klart øge sikkerheden i bedømmelse mellem troværdighed og bevis, som det jo ofte er.

Som jeg har sagt før, er det for os ikke nogen generel kritik af Flygtningenævnet. Vi oplever, at de generelt laver et godt stykke arbejde.

Så vil jeg godt kommentere lidt, hvad ministeren sagde omkring instanser, og det har da også været en del af diskussionen. Jeg synes, at der er en høj grad af forvirring omkring instanser, når man snakker om det her. Hvis man skal sige, hvad vi har af normale instanser i vores system, så har vi et administrativt organ, og så har vi to muligheder for to domstolsafgørelser.

Her har vi Udlændingestyrelsen som en administrativ instans. Der er vist ikke nogen af os, der er i tvivl om, at det er den administrative instans. Dernæst har vi et domstolslignende organ, som vi synes er udmærket som første ankeinstans. Men vi synes, det er tvivlsomt, at det står alene. Vi synes, det er tvivlsomt, at der også sidder ministerirepræsentanter i det.

Jeg er ikke i tvivl om, at de ikke får instrukser direkte. Det tror jeg ikke de gør, men det er alligevel repræsentanter, som har trådt tilbage til ministerierne, og som på en eller anden måde ikke skal varetage ministeriets interesser, men som alligevel kommer fra de ministerier, som har været med til at træffe afgørelsen. Det synes vi er tvivlsomt og i virkeligheden er med til at underminere Flygtningenævnet som ankeinstans.

Jeg har svaret ministeren på det med langtrukne sager, og så vil jeg godt til sidst sige, det er rigtigt, når vi snakker om dokumenter, at man ikke kan afvise dokumenter. Vi har fået at vide,

at det gør man meget sjældent. Tilsvarende er det også yderst sjældent – det har vi også skrevet i vores bemærkninger – at man ikke får mundtlig forhandling, hvad vi opfatter som utrolig vigtigt.

Men vi kan ikke forstå, at hvis det er praksis, at man så ikke også kan gøre det til en ret, således at asylansøgere kan sikre sig, at de kan få den mundtlige behandling, som er så vigtig, og at de også kan få fremlagt de dokumenter, som er vigtige. Det er normal praksis i vores retssystem, at man kan fremlægge de dokumenter og de oplysninger, der er vigtige, og det burde være en ret.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her meddele, at den sag, der er nævnt under punkt 25 på Folketingets dagsorden i dag, udgår af dagsordenen. Dette blot til orientering.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 181:

Forslag til folketingsbeslutning om hensyntagen til flygtninges ønsker og baggrund ved placering.

Af Knud Erik Hansen (SF) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Forslagsstillerne bag beslutningsforslag nr. B 181 ønsker, at der i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om boligplacering, visitering, gennemføres en række ændringer med

henblik på at sikre en større hensyntagen til flygtningenes ønske og baggrund. Forslagsstillerne ønsker, at de hensyn til flygtninge, der er angivet i boligplaceringsbekendtgørelsen, går forud for reglerne i integrationsloven om den faktiske fordeling af flygtninge til kommunerne, også kaldet kommunekvoter.

Jeg vil gerne sige, at regeringen ikke kan støtte forslaget, fordi hele den model, der er lavet omkring visitering, netop bygger på at sikre et så godt integrationsforløb som muligt. Det er jo virkeligheden lavet af hensyn til de flygtninge, der kommer til landet og får opholdstilladelse og skal bo i landet.

Loven om integration blev jo netop lavet for at sikre det her bedre integrationsforløb, og et af elementerne er, at der skal sikres en jævn fordeling af de nyankomne over hele landet, og at alle kommuner er med i den integrationsproces, der skal finde sted, og at de, der kommer til landet, skal bo over hele landet.

Derfor er der lavet de såkaldte kommunekvoter, der jo også betyder, at der er kommuner som f.eks. Københavns Kommune og Århus Kommune, der i det store og hele er fritaget for nyankomne flygtninge, der skal boligplaceres, fordi antallet af mennesker med en anden etnisk baggrund, af udlændinge i de to kommuner og også i andre kommuner i forvejen er relativt høj. Og det kan typisk være i de kommuner, at flygtninge, der skal nyplaceres, ønsker at bo.

Men det er jo ikke sådan, at man slet ikke tager højde for de nyankomnes ønsker. Hvis man læser i boligplaceringsbekendtgørelsen, er der jo en række kriterier, der skal tages hensyn til: Den enkelte flygtninges sproglige og kulturelle baggrund, herunder muligheden for at etablere et netværk med andre udlændinge med en tilsvarende baggrund, uddannelsesmæssige og faglige kvalifikationer og behov, familiemæssig og anden tilknytning, eventuelle særlige behov, herunder behov for særlig behandling, samt særlige ønsker.

Det fremgår endvidere, at styrelsen skal lægge vægt på de demografiske forhold i den enkelte kommune og de omkringliggende kommuner samt arbejdsmarkeds- og uddannelsesmæssige forhold og behandlings- og institutionstilbud i kommunerne.

Inden man træffer en afgørelse og vægter de her mange forskellige hensyn, bliver der indhentet oplysninger både om de enkelte kommuner og om den enkelte flygtninges personlige forhold, sådan at man finder en boligplacering, der

ikke alene tager hensyn til kommunekvoter, men i allerhøjeste grad også til den pågældendes integrationsforløb og mulighed for at gennemføre en succesrig integration.

Kommuner, der ikke skal modtage nyplacerede flygtninge, kan godt komme i betragtning, men så skal der være tale om en helt særlig tilknytning af en helt bestemt karakter.

I den afvejning indgår de hensyn, der er nævnt i boligplaceringsbekendtgørelsens § 13, stk. 2, herunder om den pågældende flygtning har en særlig tilknytning til kommunen, eller om der foreligger andre særlige forhold. Bestemmelsen i § 13, stk. 2, er ikke udtømmende. De forhold, der er nævnt i bekendtgørelsens § 14, stk. 1, vil således efter omstændighederne kunne medføre, at en flygtning kan visiteres til en kommune, som efter de aftalte eller fastsatte kvoter ikke skal modtage flygtninge, eller til en kommune, som efter sin kvote ikke skal modtage yderligere flygtninge.

Inden for rammerne af de i loven og bekendtgørelsen angivne betingelser beror denne afgørelse på et skøn. Ved udøvelse af dette skøn vil Udlændingestyrelsen skulle foretage en afvejning af forholdene i de enkelte tilfælde, sådan som jeg beskrev det tidligere.

Det vil imidlertid ikke være foreneligt med hensigten om en mere jævn fordeling af udlændinge og dermed det hensyn til den enkelte udlændings integration, som boligplaceringsreglerne også varetager, hvis afvejningen i alle tilfælde måtte føre til, at der sker boligplacering i den kommune, hvor flygtningene selv ønsker at blive boligplaceret.

Hvad angår forslaget om, at flygtningene får mulighed for at klage over boligplaceringen, og at de ligeledes får mulighed for at anke et afslag, er det regeringens opfattelse, at de nuværende regler er retssikkerhedsmæssigt forsvarlige.

Det er som anført i beslutningsforslaget rigtigt, at Udlændingestyrelsens afgørelse om visitering ikke kan indbringes for en anden administrativ myndighed. Det er dog regeringens opfattelse, at de nugældende regler tilgodeser den enkelte flygtning retssikkerhed, samtidig med at hensynet til kontinuitet og sammenhæng i integrationsforløbet sikres. Reglerne giver således den enkelte flygtning en række muligheder for at anfægte en afgørelse om boligplacering, som efter flygtningens opfattelse er truffet på et forkeret grundlag.

Endelig fremgår det af de indledende bemærkninger til beslutningsforslaget, at forslags-

stillerne ønsker, at flygtningenes mulighed for efter boligplaceringen at skifte kommuner forbedres. Forslagsstillerne har i den anledning anført, at dette dels vil kunne ske, ved at kommunernes kvoter efterfølgende justeres i forhold til flygtninge, dels ved at det sikres, at den modtagende kommune bliver kompenseret økonomisk.

For så vidt angår forslaget om en efterfølgende justering af kommunens kvote i forhold til flygtninge, vil jeg gerne slå fast, at det som udgangspunkt er op til kommunerne selv at regulere kvoternes størrelse. Efter integrationsloven skal kommunalbestyrelsen således i hvert amt søge at indgå aftale om kommunekvoterne for hvert af de kommende tre år. Kommunalbestyrelserne kan i den forbindelse beslutte, at kommunekvoterne justeres i forhold til flygtninge. Det er kun i de tilfælde, hvor kommunalbestyrelserne i amtet ikke kan indgå aftalerne, at kommunekvoterne fastsættes af Udlændingestyrelsen.

Kommunernes udgifter til introduktionsprogram og andre udgifter i forbindelse med integrationen bliver også reguleret gennem statslige refusioner og tilskudsordninger efter integrationsloven. Der sker på den måde en ret omfattende økonomisk kompensation for de omkostninger, der er i forbindelse med en boligplacering.

Regeringen mener, at de regler, der er, i meget vidt omfang tager hensyn til den enkeltes ønske og under alle omstændigheder sker ud fra hensynet til, at der sker et så vellykket integrationsforløb som muligt for alle. En del af det er jo netop at sikre, at alle kommuner er med, at hele landet er med i den vigtige opgave, det er at sikre en integration, og at der ikke bor så mange, der skal integreres, i enkelte kommuner, at det simpelt hen vanskeliggør selve integrationen.

På den baggrund vil regeringen indstille beslutningsforslaget til, at det ikke bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det lyder næsten, som om det er to forskellige forslag, vi snakker om. Vores forslag går ikke på at ændre det samlede system, som kommunerne skal bidrage til. Vores forslag går på, at vi får en klarhed over, hvorledes man prioriterer hensynet til kvoter i forhold til de hensyn, der er nævnt i bekendtgørelsen, som vi er enige om.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren: Kan ministeren udelukke, at der sidst på året, når man nærmer sig og har brugt kvoterne i de forskelli-

ge kommuner, sker nogle placeringer, som markant er i modstrid med de hensyn, der står i bekendtgørelsen? For det er jo den diskussion, vi har, og det er derfor, vi oplever, at der er brug for en tilkendegivelse om en nødvendig prioritering.

(Kort bemærkning).

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det er klart, at der i starten af året vil være større muligheder for at tage individuelle hensyn, men de særlige hensyn, der gælder, vil gælde hele året. Vi har haft debatten både her i spørgetiden og også i et samråd.

Der er ligesom to forskellige afvejninger. Der er en mulighed for at tage særlige hensyn, men de vil under alle omstændigheder jo ikke kunne gælde i forhold til Århus og København for nu at nævne to nærliggende kommuner. Men hvis der er tale om de helt særlige hensyn, der kan tages, så vil de kunne gælde hele året.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

For 3 år siden vedtog Folketinget integrationsloven, der har til formål at sikre flygtninges og indvanderes integration i Danmark. Ved den lejlighed blev der udarbejdet et regelsæt om boligplacering af flygtninge, som fastlagde, at der både skal tages hensyn til flygtningenes ønsker og behov og til den kvoteordning, som angiver, hvor mange flygtninge de enkelte kommuner skal modtage. Det er den ordning, som forslagsstillerne ikke er tilfredse med.

Forslagsstillerne mener, at der ikke i tilstrækkelig høj grad bliver lagt vægt på flygtningenes ønsker og behov, mens der i meget vid udstrækning tages hensyn til de kvoter, kommunerne er blevet tildelt. Vi mener dog, at der i de fleste tilfælde tages hensyn til både de kommunale kvoter og flygtningenes behov.

Integrationsloven giver mulighed for, at kvoterne kan tilsidesættes for at opfylde flygtningenes ønsker og behov, men forslagsstillerne mener ikke, at denne mulighed bliver brugt så meget, som den burde.

Hvis man udelukkende tog hensyn til flygtningenes behov, ville langt de fleste blive visiteret til de tre største byer i landet. Tal fra Udlændingestyrelsen viser, at 61,5 pct. af de flygtninge, der er blevet boligplaceret i år 2000, ønskede at bo i enten København, Århus eller Odense.

At imødekomme disse ønsker ville på ingen måde være foreneligt med princippet om en jævn fordeling af flygtninge over hele landet.

Alligevel kunne Udlændingestyrelsen i år 2000 efterkomme flygtninges ønsker i 31 pct. af sagerne, mens 70 pct. af flygtningene enten fik opfyldt deres ønske eller blev boligplaceret i en anden kommune inden for samme amt.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget henvises til tre rapporter om erfaringerne med integrationsloven. Det, der i bemærkningerne bliver fremhævet fra de tre rapporter, er, at mange flygtninge ikke er tilfredse med deres boligplacering.

Vi ved godt, at der kan være problemer med hensyn til boligplacering, som det også fremgår af rapporterne, men kritikken skal, som rapporten fra COWIconsult også fremhæver, ses ud fra det perspektiv, at mange af de mindre kommuner endnu ikke har særlig mange erfaringer med arbejdet med udlændinge, og her er vi ved et af de centrale punkter, for det er nødvendigt at huske på, at integrationsloven kun er 3 år gammel. Skal vi ikke give den tid at virke?

Ligeledes må det også tages med i kritikken, at boligplaceringen ikke blandt flygtningene opfattes som det største problem. Ingen af de adspurgte flygtninge i rapporten fra COWIconsult mener, at boligplaceringen er den største barriere i forhold til at blive integreret, og kun 4 pct. mener, at det er det næststørste problem.

Vi må slå fast, at for Socialdemokratiet er integrationen den altafgørende faktor. En vellykket integration er og bliver vigtigere end en bestemt geografisk placering. I de tilfælde, hvor integrationen kræver en bestemt geografisk placering, skal der selvfølgelig tages hensyn hertil, så integrationen fremmes mest muligt.

Endelig mener forslagsstillerne også, at flygtningene skal have mulighed for at klage over boligplacering og anke et eventuelt afslag. Det er, som ministeren har redegjort for, rigtigt, at der ikke findes en ankemulighed, men flygtningene kan allerede i en række tilfælde få genoptaget deres sag i Udlændingestyrelsen. I den forbindelse kan det nævnes, at Udlændingestyrelsen i år har imødekommet en tredjedel af de sager, hvor der blev anmodet om en genoptagelse, heraf blev boligplacering omgjort i syv ud af ti sager.

Socialdemokratiet mener således ikke, at der er et reelt problem i forhold til flygtningenes retssikkerhed på dette punkt. Vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Vi er enige i, at det er vigtigt med en vellykket integration, og at kommunerne deltager og bidrager. Det er ikke det, forslaget går på. Forslaget går på, at vi skal sikre, at det sker.

Jeg vil godt spørge hr. Lars Kramer Mikkelsen, om han ikke mener, det er problematisk med en boplacering, hvor kvoteflygtninge kommer til Danmark og i høj grad er kommet til Danmark, fordi de skal hjælpes med integrationen gennem bekendte og familie, som bor her i forvejen, hvor de så bliver placeret 100 eller 200 km væk. Er det en rigtig prioritering? Er det et rigtigt hensyn at foretage?

Det ønske, vi har, er, at man i de situationer siger, at de hensyn, der er nævnt i bekendtgørelsen, går forud for kvoten, og så må man respektere det. Det står ikke i loven, og derfor vil jeg godt spørge hr. Lars Kramer Mikkelsen, om han ikke synes, det er et rigtigt princip.

Det andet, jeg vil spørge om, og jeg skal gøre det kort, er: Mener hr. Lars Kramer Mikkelsen, at det er rigtigt, at man kun kan anke, hvis der er nye oplysninger? Hvis Udlændingestyrelsens afgørelse eller vurdering er forkert, kunne det så ikke være grundlag for en anke?

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det umiddelbare svar kunne godt være, at man selvfølgelig skal tage hensyn, og det er også det, jeg mener at man i vidt omfang gør.

Jeg kunne bare tage forholdene i København eksempelvis. Hvis man skulle have lov til at søge efter, hvor familien boede, så ville København blive oversvømmet.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så går vi tilbage til ordførerrækken, og det er fru Birthe Rønn Hornbech.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi indgik for nogle år siden en aftale med regeringen om en frivillig fordeling af flygtninge mellem kommunerne ud fra det synspunkt, at fordelingen skulle være mere ligelig.

Den aftales gennemførelse har vi måske ikke altid være lige tilfreds med, så meget vil jeg give hr. Knud Erik Hansen. Der har været nogle enkelte, ifølge aviserne i hvert fald, helt berygtede tilfælde, men det er muligt, at de er blevet rettet. Men stort set må vi jo sige, at det indtil forrige år

har fungeret med den ligelige fordeling ved kommunale aftaler.

Den aftale, som vi indgik med regeringen, står vi selvfølgelig fortsat bag. Men vi beklager dybt, at tilstrømningen af udlændinge ikke er stoppet, og at vi altså nu er i den situation, som vi har forudset i årevis, at tilstrømningen er så stor, også med hensyn til antallet af familiesammenføringer, at kommunerne melder fra og ikke alle steder mere kan aftale sig til fordeling. Det beklager vi, men det er regeringens ansvar, fordi tilstrømningen er alt for stor.

Med tilslutningen til aftalen og med det, at vi fortsat tilslutter os den, ligger jo næsten, at vi må tage afstand fra forslaget her.

Jeg vil godt sige det ganske klart: Jeg tror, at dette forslag vil være med til at øge afstanden mellem danskere og udlændinge. Jeg tror, at mange danskere, der må tage det husly, de kan få, jeg tror, at mange studerende, der ikke kan finde bare et kælderværelse i den by, hvor de gerne vil gå på universitet, og jeg tror, at de mange boligløse vil synes, at det her er ejendommeligt.

Ikke alene skal de vige pladsen for flygtninge ude i kommunerne, når de selv står på venteliste, men nu skal det altså også være sådan, at flygtninge nærmest selv skal kunne bestemme, hvor de vil bo og kunne klage og klage igen. Det er jo ikke en situation, danskerne er i. Det er jo en retsstilling, der er bedre end danskernes. Det er meget uklogt, må jeg sige til hr. Knud Erik Hansen.

Hvis man vil integrationen, og hvis man vil danskernes velvilje over for udlændinge, så stiller man krav til udlændinge, og så forlanger man også af udlændinge, at de må indrette sig efter de boligforhold, der er i Danmark, og de er desværre sådan i øjeblikket, at heller ikke danskerne frit kan vælge, hvor de skal bo.

Det er et meget uklogt forslag. Jeg synes, at man skulle trække det. Vi er i hvert fald imod.

John Vinther (KF):

Jeg har lært, at det altid er høfligt at starte med at sige noget positivt, så derfor vil jeg kvittere SF for den høje underholdningsværdi i dette beslutningsforslag.

I en tid hvor de fleste, men åbenbart ikke hr. Knud Erik Hansen, har opdaget, at kommunerne har enorme problemer med at løse den opgave, det er at huse flygtninge, ja, så mener hr. Knud Erik Hansen og SF altså, at det er betimeligt at komme med et beslutningsforslag, der åb-

ner op for en mere fri adgang for flygtninge til at rykke rundt mellem kommunerne.

Det er ikke, som også fru Birthe Rønn Hornbech udtalte det, særlig klogt at komme med sådan et forslag, og det er ikke noget, der gavner i det store billede. Det er ikke noget, der hjælper til at sikre den brede befolknings opbakning til og forståelse for det grundlæggende udgangspunkt, nemlig at vi selvfølgelig er forpligtet til og skal hjælpe mennesker i nød.

I grunden kan man godt forstå, at kommunerne nu vægrer sig. Smertegrænsen er nået. Regeringen har i 10 år intet gjort for at begrænse tilstrømningen. I stedet overlader regeringen problemerne til kommunerne. Det er kommunerne, der skal løfte integrationsopgaven, det er kommunerne, der skal skaffe boliger, det er kommunerne, der skal skaffe institutionspladser, og det er kommunerne, der skal skaffe arbejde.

Og det er jo ikke sket bare med fordelingen i år, der skal også fordeles næste år og næste år igen, og oven i det kommer familiesammenføringerne.

Det er altså ikke så underligt, at kommunerne nu siger stop. Der ville sikkert være en noget større velvilje fra kommunernes side, hvis de kunne se, at et flertal her i Tinget inklusive regeringspartierne reelt gjorde noget for at mindske tilstrømningen.

Men hele den problematik er tilsyneladende gået hen over hovedet på SF, for SF vil jo med dette beslutningsforslag gøre det lettere for flygtninge at flytte rundt i landet.

Der skal selvfølgelig tages hensyn. Man skal ikke skille familier ad. Og har en flygtning, der ankommer her til landet, familie et eller andet sted i landet, ja, så er det naturligvis hensigtsmæssigt, at boligplaceringen, boplaceringen sker i umiddelbar nærhed. Men et system som det, SF her lægger op til, vil gøre det fuldstændig umuligt og uoverskueligt for de kommuner, der i forvejen er belastet, at hjælpe med til at løfte denne her opgave.

Vi afviser forslaget.

Peter Skaarup (DF):

Ligesom det tidligere forslag fra SF, så er det, der er fremsat her, bestemt ikke Dansk Folkepartis kop te.

Vi synes, at der er mange dårlige ting ved den integrationslov, som er vedtaget. Den ser heller ikke ud til at virke efter hensigterne. Det tyder alt på, også fordi tilstrømningen af flygtninge sidste år og i år er så voldsom, og det gør, at re-

geringen har store problemer med at få sin flygtninge- og udlændingepolitik til at hænge sammen på alle områder.

Det betyder så, at SF får mulighed for at kritisere nogle af de konsekvenser, der er af integrationsloven, men her må jeg sige, at selv om Dansk Folkeparti bestemt ikke er tilhænger af den integrationslov og de virkninger, den har haft, så er en af de virkninger, der måske kunne være lidt ræson i, netop den, som SF her ønsker at ændre.

Konsekvensen af flygtningepolitikken har været, at vi har set en meget stor centralisering af, hvor det er, flygtninge gerne vil bo. Specielt i hovedstadsområdet, i Århus, omkring Aalborg, Odense, altså i nogle af de større byer, har koncentrationerne af flygtninge været vældig store, og det er noget, som man har forsøgt – ikke med særlig stort held – at gøre noget ved ved hjælp af integrationsloven, men det ønsker SF altså ikke.

SF ønsker med det her forslag, at man skal gå imod fordelingen af flygtningene. Det skulle helst være en frivillig fordeling, men der forhandles i øjeblikket om fordelingen, hvor der er problemer med at få den frivilligt igennem, og hvor det måske vil være noget, der foregår med tvang. Hvis man yderligere skal gå ind med tvang i forhold til kommunerne, ser vi nogle alvorlige problemer.

Grundlæggende kan Dansk Folkeparti altså ikke støtte det her forslag fra SF. Vi mener, at der er brug for noget helt andet, og det har vi gentagne gange ønsket os i udlændingede-batten. Vi har fremsat forslag om det i Folketinget osv., osv., men det lykkedes ikke, fordi der ikke er et flertal herinde, der vil anerkende, at det er et kæmpeproblem.

Hvis vi ser på det grundlæggende problem, så er det jo, at der sidste år kom 22.600 henholdsvis flygtninge og familiesammenførte ind i landet, og det er det, der gør, at det, der i det hele taget foregår på området, er så omdiskuteret, så problematisk. Så længe SF ikke melder sig blandt de partier, der vil gøre noget afgørende ved antallet, der kommer hertil, så får man aldrig løst de her problemer.

Derfor mener jeg, at det er en helt fejlslagen politik fra SF at blive ved med at komme med det ene forslag efter det andet, der bare betyder en endnu slappere behandling af asylsøgerne her i landet.

Elisabeth Arnold (RV):

Heller ikke Det Radikale Venstre kan tilslutte sig det her forslag til folketingsbeslutning.

Vi har meget sympati for det, for det er jo en medmenneskelig tanke, at man meget gerne vil tage hensyn til folks ønsker om placering, når de nu rent faktisk bliver tvunget til at bo nogle bestemte steder i landet. Det er et smukt og nydeligt formål, men det holder altså ikke i praksis.

Formålet med integrationslovens fordeling i kommunerne er jo netop at sørge for, at bestemte kommuner ikke ustandselig skal belastes med nye flygtninge i et meget stort omfang, mens andre kommuner slet ingen flygtninge får.

Vi er godt klar over, at mange udlændinge kommer til landet som familiesammenførte og derfor selvfølgelig bor sammen med de familier, de skal familiesammenføres med, i de større byer, men nyankomne flygtninge er nogle, der kommer uden forudsætninger, som ikke har speciel tilknytning til herboende danske udenlandske statsborgere, og som derfor kan placeres, hvor de danske myndigheder måtte finde det for godt.

Den fordeling har SF oprindeligt været fuldstændig imod, og det forstår jeg egentlig ikke, for det, der affødte beslutningen om at lave kvotefordeling af flygtningene, som var blevet anerkendt efter deres gang igennem asylsystemet, var netop en kommune, som også i disse dage glimrer ved en usædvanlig adfærd over for flygtninge.

Gentofte Kommune bekendtgjorde allerede for flere år siden, det har vel været i 1996-97, at de overhovedet ikke ønskede at modtage flygtninge, for de havde ikke nogen boliger, der egnede sig til flygtninge, underforstået, at de havde ingen boliger, der var dårlige nok til flygtninge.

Det var i den grad provokerende, at mange af os sagde, at det ikke kan nytte noget, at kommuner kan unddrage sig ansvaret i sådan en grad, at de simpelt hen overhovedet aldrig nogensinde tager ansvaret for flygtninge, hverken integration, uddannelse eller arbejdsmarkedsplacering eller noget som helst.

Det var en af grundene til, at beslutningen om at fordele flygtningene i alle landets kommuner blev vedtaget, og det støttede SF ikke dengang, hvilket jeg syntes var meget forkert. Men det gør vi altså nu, og det har i og for sig fungeret meget godt. Både boplaceringen og uddannelsesindsatsen har rundtomkring i landet været ganske

god. Det har knebet med arbejdsmarkedsintegrationen, men det kan muligvis komme senere.

Gentofte har nu igen gjort sig uheldigt bemærket, idet de siger, at de fortsat ikke har nogen mulighed for at huse de flygtninge, de får tildelt. Man kunne sammenligne med en anden kommune i nabolaget, nemlig Søllerød, som ganske uden at kny placerer nyankomne flygtninge i nogle af de boliger, de har. Det er altså ikke noget specielt for rige kommuner, det er blot Gentofte Kommune, der ønsker at markere et standpunkt, som jeg synes er usolidarisk og udemokratisk.

Til SF's bemærkninger om konventionerne i forslaget vil jeg sige, at i forbindelse med Folketingets udarbejdelse af fordelingen i kommunerne af nyankomne flygtninge havde vi en diskussion i Retsudvalget med nogle af de dygtigste menneskerettighedsekspertes i Danmark. De sagde samstemmende: Det er klart, at ønsket om fri bevægelighed er en af de grundlæggende retigheder i menneskerettighedskonventionerne. Men ønsket om fri bevægelighed kan ikke stå over alt andet. Den fordeling, man i Danmark påtænker at foretage på alle kommuner, har jo det overordnede formål at forbedre integrationen, og det hensyn vil altid kunne overskygge hensynet til den frie bevægelighed.

Den frie bevægelighed er ikke absolut. Man kan søge om: at komme til en anden kommune, hvis den anden kommune vil modtage en, og efter 3 år ophæves det stavnsbånd, man pålægger de nyankomne flygtninge. Derfor har også Det Radikale Venstre med åbne øjne sat sig for at gennemføre forslaget, som det var dengang; med fordeling på alle landets kommuner. Vi ønsker ikke at opløse den praksis.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Knud Erik Hansen, da der ikke er flere ordførere:

Knud Erik Hansen (SF):

Dette forslag rammer selvfølgelig ind i mange hensyn, også hensyn, der er modstridende. Det er også derfor, forslaget kommer.

Der foreligger to principper: et princip, som siger, at kommunerne skal klare opgaven, og at alle skal være med. Det synes vi er et rigtig godt princip. Et andet princip siger, at der skal tages nogle helt grundlæggende hensyn til de behov, som flygtninge har, og når de to principper kolliderer, kommer der et problem. Derfor er dette forslag ikke et forslag om, at én kommune lige

pludselig skal tage det hele, men at vi skal tage problemerne op til meget nøje overvejelse, når disse hensyn kolliderer.

Med de beskrivelser, vi har fået af nogle tilfælde, er det vores opfattelse, at der sker en prioritering, hvor de helt almindelige grundlæggende hensyn, man burde tage til flygtninge, ikke bliver taget. Det er almindelige menneskelige hensyn, som jeg tror vi alle sammen er enige om, så det virker helt urimeligt, og det er det, vi godt vil have blødt op.

Det er ikke rigtigt, at vores forslag vil ødelægge integrationen, tværtimod. Når der sker en fejlagtig placering i forhold til de hensyn, jeg nævnte, medfører det netop en dårlig integration. Hvis flygtningene ikke får den hjælp fra familie og bekendte, som de godt vil have, og som de har brug for, medfører det en dårlig integration, og det gør det også, hvis de ikke kan bruge deres baggrund og uddannelse på det sted, hvor de bliver placeret. Det er dét, der er brug for at få rettet op på, og det er også derfor, der er brug for at rette op på klageadgangen, så vi kan få fjernet de tilfælde, hvor der sker fejl.

Fru Birthe Rønn Hornbech siger, at det er et dårligt forslag, fordi der også er danskere, der er klemte. Det er jeg enig med fru Birthe Rønn Hornbech i. Der er også danskere, der er klemte, og vi synes også, at de danskere skulle have nogle muligheder for at blive placeret bedre. Vi synes, det er uselt, som man gør det i øjeblikket, hvor stort set kun 10-20 pct. af de folk, der har brug for kommunens hjælp, kan blive placeret i de almene bebyggelser, fordi man bygger for få almene boliger. Men vil Venstre gøre noget ved det? Det har jeg ikke set noget om, så jeg synes, det er en ynkelig forestilling at komme her, og sige, at Venstre godt vil hjælpe de danskere, der også er klemte. Vi skal hjælpe de flygtninge, der kommer i klemme i systemet, men for søren da også de danskere, der kommer i klemme i systemet, fordi der ikke bygges nok alment boligbyggeri. Men det har jeg ikke set noget om fra Venstres side.

Jeg forstår godt de danskere, der synes, det er urimeligt, at der er flygtninge, der kommer foran dem, når de selv har et helt rimeligt og legitimt behov. Men det problem skal vi ikke løse ved ikke at vise menneskelige hensyn over for flygtninge, men ved at sørge for, at der bliver bygget noget mere.

At vi skal tage færre flygtninge ind er jo Dansk Folkepartis normale mantra og løsningen på det hele, men det kan vi diskutere i en anden

sammenhæng. Det, vi er ude for her, er en situation, hvor de mennesker nu engang her, og vi skal tage hensyn til dem, og her synes jeg godt, at også Dansk Folkeparti kunne vise nogle menneskelige hensyn. Hvorfor er det kun danskere, der skal tages hensyn til? Asylansøgere og flygtninge er også mennesker, der har følelser og har brug for et liv, når de er her, og vi synes, der skal tages hensyn til begge parter og ikke kun til danskerne.

Så er der det mere principielle, som fru Elisabeth Arnold var inde på: skal vi bevare den fordeling, som vi har i dag, eller vi skal udelukke de lade det være et frit valg? Som udgangspunkt så er vi enige i princippet om, at det burde være et frit valg, men vi kan godt se det fornuftige i, at kommunerne også er part i sagen, og at der er nogle kvoter. Men når vi har fremsat forslaget, skyldes det, at hvis vi har det system, er det utrolig vigtigt, at vi også håndterer og administrerer det på en sådan måde, at de almindelige menneskelige hensyn, som UNHCR og andre siger, vi skal tage, også bliver taget. Vi har kunnet se, at det ikke sker i praksis, og det er baggrunden for vores forslag.

Danmark er blevet kritiseret af de komiteer, der har set på Danmarks praksis, for de har klart og tydeligt sagt: O.k., systemet kan godt være i orden, men det er meget afhængigt af, hvorledes det gennemføres i praksis. Rapporterne har klart vist, at der er problemer i praksis, og det er baggrunden for, at vi har fremsat vores forslag, hvor vi siger, at der er brug for, at der bliver foretaget en prioritering – ikke at man nødvendigvis skal lave hele systemet om, men at der foretages en klar prioritering, så de menneskelige hensyn, der er nævnt, også bliver fulgt og ikke bliver undermineret, fordi man ikke kan opfylde kvoterne.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Jette Gottlieb. Vi var faktisk på vej til at slutte, men der er jo mange gøremål her i Folketinget.

Jette Gottlieb (EL):

Da Enhedslistens ordfører på området, hr. Søren Søndergaard, ikke kan være til stede, vil jeg fremføre følgende på hans vegne:

Enhedslisten kan støtte forslagens ønske om, at der gennemføres en ændring af både lovgivning og administrativ praksis, så de regler, der i dag gælder for placeringen af flygtninge i kom-

munerne, i højere grad tager udgangspunkt i flygtningenes konkrete behov og ikke blot følger stive beregninger og stramme kvoter. Hensigten med integrationsloven er ikke overraskende at bidrage til flygtningenes integration, og det sker efter vores opfattelse ikke, hvis man gennemfører en administration på boligplaceringsområdet, som fører til, at folk placeres i en kommune med dårlige muligheder, både for at opnå kontakt med danskere og med mennesker fra deres netværk, som de kender og er trygge ved. Der har været flere sager, hvor nære slægtninge er blevet placeret på urimelig lang afstand af hinanden, og det har fået til følge, at folk er blevet isolerede og ikke har fået en god start på integrationen i Danmark.

Integrationsloven blev, da den blev lanceret, betegnet som et kæmpefremskridt, ja, som verdens førende lov på området. Men den blev født med et par defekter, og en af dem var introduktionsydelsen. Det lykkedes dog, ganske vist først efter et voldsomt pres fra både dansk og international side, at få rettet op på det, så vi fik fjernet den direkte lovfæstede diskrimination. En anden af defekterne er efter vores opfattelse stavnsbindingen i de 3 integrationsår og ikke mindst de ringe muligheder for at tilpasse et introduktionsforløb, som tager udgangspunkt i personernes behov.

Der er gode grunde til, at alle kommuner skal bidrage til integrationsopgaven, men det må også være muligt at udvikle både lovgivning og administration, så hensynet til den enkeltes velfærd indgår med afgørende vægt. Det er klart, at den boligplacerede i første omgang skal søge at få løst problemerne dér, hvor han eller hun er placeret, men går det ikke, skal der være muligheder for at finde andre løsninger, og det åbnes der mulighed for med dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 183:

Forslag til folketingsbeslutning om gebyrer for rykkerbreve fra amtskommuner og kommuner.
Af Frank Aaen (EL) og Jette Gottlieb (EL).
(Fremsat 6/4 2001).

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Som tidligere meddelt udgår denne sag af dagsordenen for mødet i dag.

Den næste sag på dagsordenen var:

26) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 168:

Forslag til folketingsbeslutning om en miljølov for børn (sikkerhed og sundhed for børn i daginstitutioner m.v.).
Af Jette Gottlieb (EL) og Søren Kolstrup (EL).
(Fremsat 30/3 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Som det også fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, er det ikke første gang, Folketinget behandler tilsvarende forslag, så jeg kan derfor i store træk henholde mig til de synspunkter, regeringen ved tidligere lejligheder har tilkendegivet i forbindelse med behandlingen af forslagene.

Jeg tror ikke, der er nogen her i Tinget, der kan være uenige i den tankegang, der ligger bag beslutningsforslaget. Jeg tror, vi alle ønsker et både godt, sikkert og sundt miljø for vore børn i daginstitutionerne og skolefritidsordningerne. Men jeg tror også, det er vigtigt endnu en gang at præcisere, at det først og fremmest er et lokalt, et kommunalt ansvar, at de fysiske rammer er i orden i institutionerne. De overordnede rammer i bygningslovgivningen, sundhedslovgivningen og miljølovgivningen skal naturligvis overholdes, men det daglige ansvar for forholdene i institutionerne ligger på det lokale niveau, og det mener jeg fortsat bør gælde.

Regeringen har på forskellig måde støttet kommunerne i arbejdet med det fysiske miljø i

institutionerne. For et par år siden udsendte Socialministeriet en pjece, der gav en kort oversigt over de mange regler og retningslinjer, der gælder på området. Der er vitterlig mange, men her blev der skabt det overblik over reglerne, som man med rette har efterlyst.

Jeg tror ikke, det er nogen god idé at samle alle reglerne i en enkelt miljøløvs for børn, som det foreslås. Ekspertisen varetages nu engang bedst af de ressortministre, der kender til de enkelte områder og kender dem til bunds.

Hvad angår spørgsmålet om embedslægeinstitutionens beføjelser, er regeringen af den opfattelse, at der ikke er behov for at ændre de eksisterende regler. Sundhedsministeriet vurderer, at embedslægerne allerede med de nuværende regler nøje følger de sundhedsmæssige forhold i daginstitutionerne, enten det sker af egen drift eller efter anmodning fra forældrene, institutionen, kommunen eller kommunelægen. Regeringen mener derfor, at de gældende regler i tilstrækkelig grad sikrer, at embedslægerne til enhver tid kan føre tilsyn med sikkerheden og sundheden i dagtilbudene, og at der derfor ikke er behov for en skærpelse.

Hvad angår forældrebestyrelsens rolle, er det mit indtryk, at forældrene i høj grad interesserer sig for og også gør deres indflydelse gældende, når det gælder forholdene i institutionerne. Heller ikke på dette område mener jeg derfor, at der er behov for nye tiltag.

Kommunerne har i de seneste år gjort en stor indsats for at efterkomme det store forældrepres for flere pladser i institutionerne, og der er også sket en stor udbygning på området. Ventelisterne er heldigvis ved at være i bund, og jeg mener derfor, at tiden er inde til at fokusere endnu mere på kvaliteten og indholdet af dagtilbudene. Sammen med Kommunernes Landsforening og BUPL har jeg derfor sat et udviklingsarbejde i gang om kvalitet i dagtilbudene. Ud fra forskellige indfaldsvinkler skal arbejdsgrupper se på, hvordan kvaliteten i dagtilbudene har det, og på hvilke områder der eventuelt tegner sig et behov for at gå tættere på. Vi er altså godt i gang med at gå i dybden, også når det gælder kvalitetsdebatten, og jeg mener, vi efter sommerferien har et grundlag for en politisk beslutning om, hvilke elementer der skal arbejdes videre med for fortsat at sikre kvaliteten i dagtilbudene.

Til sidst skal jeg lige nævne, at Socialministeriet sammen med Undervisningsministeriet og Kommunernes Landsforening i de kommende uger sender tre pjecer ud til kommunerne og